

בש"פ 1597/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו סעב

בבית המשפט העליון

בש"פ 1597/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מוחמד אבו סעב

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) במ"ת 69731-05-19 מיום 23.12.2019 ומיום 27.2.2020

תאריך הישיבה: ג' באדר התש"ף (28.2.2020)

בשם העוררת: עו"ד הילה גורני; עו"ד ורד חלאוה
בשם המשיב: עו"ד שחר חצרוני

החלטה

לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ח' מ' לומפ) מיום 23.12.2019 ומיום 27.2.2020 במ"ת 69731-05-19, בגדרן נדחתה בקשת העוררת לעצור את המשיב במעצר מלא עד תום ההליכים המשפטיים נגדו ותחת זאת הוחלט על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

הרקע לערר

עמוד 1

1. ביום 29.5.2019 הוגש לבית המשפט המחוזי בירושלים כתב אישום נגד המשיב ואחיו (להלן: הנאשם הנוסף; שניהם יכוננו יחדיו: הנאשמים), המייחס להם ביצוע עבירות של הריגה, עבירות בנשק וסחיטה באיומים. על פי המפורט בכתב האישום, ביום 24.4.2019 התרחשו שני אירועים אלימים בין הנאשמים ובני משפחתם לבין אחרים בשכונת שועפט שבירושלים: האחד, בשעות הצהריים של אותו יום; והשני, אשר כלל שימוש בכלי נשק, בלילה שבין יום 24.4.2019 ליום 25.4.2019. מקום התרחשותם של שני האירועים היה, בין היתר, ברחבה שמחוץ לבניין מגוריו של אדם בשם אחמד חמאמרה (להלן: המנוח). המנוח החזיק ברשותו מצלמות אבטחה ומכשיר DVR אשר על פי חשדם של הנאשמים תיעדו את הנעשה ברחבה במהלך האירועים. על כן, ביום 25.4.2019 החליטו הנאשמים לקבל לידיהם מן המנוח את מכשיר ה-DVR. לצורך כך התחמשו הנאשמים ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה לעוררת, באקדחים שאותם נשאו בגלוי על גופם ויצאו אל הרחוב באזור סופרמרקט "אל סובח" שבשועפט (להלן: הסופרמרקט). בשעה 19:06 לערך התקשר המשיב למנוח, כנציג מטעם השלושה, וביקש ממנו לרדת אל הרחוב מתוך כוונה ליצור כלפיו איום מוחשי שיגרום לו להעביר לידיה שלושה את מכשיר ה-DVR שברשותו. בשעה 19:11 לערך, בעקבות שיחת הטלפון שהתקיימה, נפגש המנוח עם השלושה בסמוך לסופרמרקט ולחץ את ידיהם. במסגרת שיח שהתנהל בין הצדדים, איימו השלושה על המנוח ודרשו ממנו להעביר לידיהם את מכשיר ה-DVR. זמן קצר לאחר מכן החל המנוח לצעוד לעבר ביתו, ובשעה 19:12 לערך התקרבו אליו השלושה ובעודם במרחק של מטרים ספורים ממנו החלו לירות לעברו כשש יריות עד להתמוטטותו על הקרקע. השלושה התרחקו מן המקום, וכעבור שעה מת המנוח מפצעיו.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה העוררת להורות על מעצרו של הנאשמים מאחורי סורג ובריה עד תום ההליכים נגדם. העוררת טענה כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לנאשמים. אשר לעילת המעצר, נטען כי המעשים המיוחסים לנאשמים מקימים, מיניה וביה, חשש סביר כי שחרורם יסכן את בטחון הציבור וישפיע על עדי תביעה. העוררת הוסיפה וטענה כי בעברם הפלילי המכביד של הנאשמים יש כדי לבסס את המסקנה לפיה אין בנמצא תחליף ראוי למעצרו מאחורי סורג ובריה.

החלטות בית המשפט המחוזי

3. ביום 1.12.2019 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בסוגיית קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות שיוחסו לנאשמים, וביום 23.12.2019 ניתנה ההחלטה מושא ערר זה. תחילה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים שיוחסו לנאשמים, וזאת על יסוד שילובן של מספר ראיות, ביניהן הראיות המרכזיות הבאות:

(א) הודעתה של הגב' רימא סלים (להלן: רימא), גיסתו של המנוח, ממנה עולה כי ביום האירוע, עת שהגיעה לבית הוריה, שמעה יריות, רצה לכיוון החלון וראתה את המנוח שוכב על הרצפה. היא ירדה אל החצר והמנוח ביקש ממנה שתזמין לו אמבולנס. לבסוף הסיע בעלה את המנוח ברכבו ואילו היא נסעה אחריהם ברכבה שלה עד מחסום הכניסה לירושלים. או אז, היא ניגשה לרכבו של בעלה, בו שהה המנוח, שאלה את המנוח "מי רצה לרצוח אותך?" והמנוח השיב לה "מוחמד" (שמו הפרטי של המשיב); (ב) הודעתו של אדם שנכח במקום בעת קרות אירוע (להלן: עד הראייה) אשר ראה את תחילת האירוע ליד הסופרמרקט ולאחר מכן שמע קול של חמש יריות עת עזב את המקום ועלה במדרגות בניין סמוך. בהמשך הסתכל דרך החלון בחדר המדרגות, ומשם ראה את המנוח מדמם מהרגליים וצועק. כן ראה באותו מקום את הנאשמים יחד עם אחרים כשהם חמושים; (ג) הודעתו של עד הראייה ממנה עולה כי זיהה את המשיב, במסגרת מסדר זיהוי שנערך לו, כאותו אדם שראה שלחץ את ידו של המנוח ליד הסופרמרקט וככזה שעמד כשהוא חמוש ליד המנוח; (ד) סרטון ממצלמות אבטחה אשר מתעד חלקית את האירוע ומלמד על כך שעד הראייה נכח במקום באותה עת; (ה) שתיקתם של הנאשמים בחלק מחקירותיהם; (ו) קיומו של מניע לביצוע העבירות בדמות רצונם של הנאשמים לקבל את מכשיר ה-DVR שהיה ברשות המנוח, והודעות הנאשמים מהן עולה כי ביקשו מן המנוח לקבל

את מכשיר ה-DVR לדיהם לפני אירוע הירי.

4. ואולם, לאחר סקירת התשתית הראייתית המבססת קיומן של ראיות לכאורה, קבעת המשפט המחוזי כי קיים כרסום של ממש בתשתית האמורה נוכח "צלמשמעוטי שמוטלעלהראיותהמרכזיות" שעליהן ביקשה העוררת לבסס את הרשעת הנאשמים. בית המשפט קבע כי ישנן גרסאות שונות ביחס לעדים שונים בשאלת זהות היורה. בהקשר זה גם נקבע, כי אל מול עדותה של רימא ניצבות עדויות אחרות מהן עולה כי המנוח לא היה מסוגל להשיב במועד הרלוונטי לשאלה מי ירה בו. כן נקבע, כי עדותו של עד הראייה מעוררת אף היא קשיים לא מעטים. זאת, בין היתר, מן הטעם שקיימות עדויות אחרות שעומדות בסתירה לה – הן ביחס למספר האנשים שנכחו באירוע והן באשר לתיאורו הגופני ולפרטי לבושו של היורה. בית המשפט עמד על קשיים נוספים הנובעים בעיקרם מן האופן שבו בוצע מסדר הזיהוי שנערך לעד הראייה. על כן, אף שקבע כי המעשים המיוחסים לנאשמים מקימים עילת מעצר סטטוטורית לפי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) וכן עילת מעצר של מסוכנות אשר מתעצמת נוכח עברם הפלילי, הגיע בית המשפט למסקנה כי יש לבחון את שחרור הנאשמים לחלופת מעצר הולמת בהתחשב בחולשה הניכרת שנמצאה במארג הראיות. לפיכך הורה בית המשפט לשירות המבחן להגיש תסקיר מעצר בעניינם של הנאשמים במסגרתו תיבדק "חלופה של מעצר" באיזוק אלקטרוני, במקום מרוחק מירושלים ובפיקוח.

5. ביום 19.1.2020 הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד המשיב היא גבוהה, וכי תוצאתה של התנהגות פוטנציאלית שכזו צפויה להיות אף היא בדרגת חומרה גבוהה. שירות המבחן התרשם כי המפקחות שהוצעו על ידי המשיב – אמו ושתי אחיותיו – אינן מהוות עבורו דמויות סמכותיות בעלות יכולת לבלום התנהלות בעייתית מצדו, ועל כן לא המליץ על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

6. בתום דיון שהתקיים ביום 11.2.2020, קבע בית המשפט כי המפקחות שהוצעו על ידי המשיב מגוננות עליו ואינן מודעות למצבו המורכב ולמעורבותו בפלילים. עם זאת, בית המשפט הורה לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים ביחס לשלושה מפקחים נוספים שהוצעו על ידי המשיב – בן דוד ושניים מחבריו. בגדר התסקיר המשלים שהוגש ביום 17.2.2020 התרשם שירות המבחן כי המפקחים שהוצעו ראויים ומבינים את תפקידם וכי מקום המעצר המוצע בכפר אבו גוש מאפשר הרחקה מספקת ממקום הסכסוך. עם זאת, נוכח הטעמים שהועלו בתסקיר הראשון ובבסיסם רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהמשיב, נותר שירות המבחן איתן בדעתו כי אין מקום להמליץ על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני.

7. ביום 27.2.2020, לאחר חקירתם של המפקחים שהוצעו ושמיעת טענות הצדדים וחרף הימנעות שירות המבחן מלהמליץ על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני. לצד זאת, אסר בית המשפט על המשיב ליצור קשר עם בני משפחת המנוח או עם מי מהמעורבים בפרשה והשית עליו ועל המפקחים ערבויות כספיות להבטחת התנאים שנקבעו. בהחלטה הודגש כי אלמלא החולשה הניכרת במארג הראיות לכאורה, כלל לא היה מתבקש תסקיר מעצרו בעניינו ולא הייתה נבחנת חלופת מעצר כלשהי לאור המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו. בית המשפט הוסיף והטעים כי לא נעלמה מעיניו המלצת שירות המבחן בדבר אישיותו של המשיב, המסוכנות הגבוהה הנלמדת ממנו והעובדה ששירות המבחן לא המליץ על החלופה המוצעת. עם זאת, לאור עוצמת הראיות לכאורה שאינה גבוהה; בהתחשב בכך שהוצע כי המשיב ישהה במעצר בפיקוח אלקטרוני במקום המרוחק ממקום ביצוע העבירה; בהתחשב בשלושת המפקחים ששירות המבחן בחן את התאמתם; וכן לאור ההתרשמות כי המפקחים מודעים היטב לכובד המשימה המוטלת על כתפיהם בהיותם בעלי סמכות ופנויים לפקח על המשיב ולסייע בשיקומו – הורה בית

המשפט על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני, כאמור.

מכאן לערר שלפני.

תמצית טענות הצדדים

9. לטענת העוררת, בית המשפט המחוזי שגה בכך שקבע כי קיים כרסום משמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית ובכך שהורה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני תחת מעצרו מאחורי סורג ובריח. לשיטתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב וגם אם ניתן להצביע על חולשתן במידה מסוימת, הרי שלא מדובר בחולשה שעולה כדי כרסום משמעותי המצדיק שחרור למעצר בפיקוח אלקטרוני. העוררת מציינת כי כתב האישום מבוסס בעיקרו על הודעותיו של עד הראייה אשר נכח במקום ואשר הצביע על המשיב מיד לאחר הירי כמי שאחז בידו אקדח. כתב האישום גם מבוסס על הודעת הנאשמים שבה הודו כי נכחו במקום ושוחחו עם המנוח ועל סרטון ממצלמות האבטחה המתעד את האירוע באופן חלקי ומאשר כי עד הראייה נכח במקום. די באלו, לטענת העוררת, כדי לבסס תשתית ראייתית עוצמתית מספקת בנסיבות העניין, וזאת גם מבלי להתייחס לעדותה של רימא. נטען כי אין בקיומן של סתירות מסוימות בעדותו של עד הראייה כדי לפגום באמינות הודעותיו. מכל מקום, נטען כי המיקום הגיאומטרי לליבונן של אותן סתירות הוא בגדר ההליך העיקרי. העוררת שבה על טענותיה לפיהן העבירות החמורות המיוחסות למשיב ותוכנם השלילי של תסקירי שירות המבחן מצביעים על מסוכנות רבה הנשקפת ממנו שלא ניתן להפיגה באמצעות מעצר בפיקוח אלקטרוני. העוררת הדגישה כי מעצרו המלא של המשיב נדרש בין היתר על מנת להגן על עד הראייה. לפיכך, לטענת העוררת יש להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

10. מנגד, בא כוחו של המשיב סומך את ידיו על החלטת בית המשפט המחוזי. לדידו, החלטתו של בית המשפט המחוזי עושה חסד עם העוררת, שכן ניתן היה לקבוע בנקל כי אין כלל בנמצא ראיות לכאורה להוכחת המעשים שיוחסו למשיב.

דין והכרעה

11. לאחר שנתתי דעתילטענות הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבעלפה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל.

12. מושכלות יסוד הן כי בית המשפט יורה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נגדו בהתקיים שלושה תנאים הקבועים בסעיף 21 לחוק המעצרים: קיומן של ראיות לכאורה; קיומה של עילת מעצר; והיעדר אפשרות להגשים את תכלית המעצר בדרך של חלופת מעצר (בש"פ 9700/17 אלחלים נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.1.2018); בש"פ 590/18 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (25.1.2018)). בענייננו, אין מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר הנובעת הן מכוח העילה הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים והן מן המסוכנות שנשקפת מהמשיב מפאת המעשים החמורים המיוחסים לו. לכך מצטרף גם עברו הפלילי המכביד של המשיב. לא בכדי, אפוא, המחלוקת המרכזית בין הצדדים נפלה בשאלת מידת עוצמתן של הראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב.

13. ראוי להקדים ולומר כי אין חולק על עצם התרחשותו של האירוע המתואר בכתב האישום ועל כך שהנאשמים ביקשו מהמנוח למסור לידיהם את מכשיר ה-DVR. המחלוקת ממוקדת בשאלת זהותו של הגורם שירה במנוח במהלך

האירוע, ובלב התשתית הלכאורית נגד המשיב ניצבים, כמפורט לעיל, הודעתה של רימא; הודעתו של עד הראייה; סרטון המתעד באופן חלקי את האירוע ומלמד על נוכחותו של עד הראייה במקום; שתיתקם של הנאשמים בחלק מחקירותיהם; וקיום מניע לביצוע העבירות כפי שעולה מהודעותיהם של הנאשמים. בית המשפט המחוזי אמנם סבר כידי באלה על מנת לבססתתית ראייתית לכאוריתלביצועהעבירות, אך הוסיף וקבע כי קיים כרסום של ממש בעוצמתן של הראיות. העוררת סבורה מנגד כי גם אם ניתן להצביע על חולשה מסוימת בתשתית הראייתית הלכאורית, הרי שאין בכך כדי להצדיק את שחרורו של המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. היא הטעימה, הן בנימוקי הערר והן בדיון, כי כתב האישום מבוסס בעיקרו על הודעותיו של עד הראייה וכי די ב"עדוּתו של א' [עד הראייה] יחד עם הסרטון התומך בה, הודעתם של המשיב והנאשם השני כי נכחו במקום ושוחחו עם המנוח" כדי להוות ראיות לכאורה המלמדות על סיכוי סביר להרשעתו של המשיב וזאת מבלי להתייחס לעדותה של רימא.

14. המבחן לקיומן של ראיות לכאורה הוא, כידוע מקדמת דנא, אם בחומר החקירה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר יכול ויוביל להוכחת אשמת הנאשם בסוף ההליך (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133(1996); בש"פ 562/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (4.3.2018)). לשון אחר, על בית המשפט לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיבוד הראיות יוביל להרשעתו של הנאשם במשפט. בית המשפט אינו נדרש, בשלב זה של ההליך, לדון בשאלת משקלן של הראיות או בשאלת מהימנותם של עדים, שכן אלה יידונו לפני בית המשפט בהליך העיקרי (בש"פ 1658/18 בדראן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (12.3.2018); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013)). לא אחת נקבע כי על בית המשפט לתת את דעתו ליחס שבין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם, ושעה שבחינת חומר החקירה מעוררת ספק וסתירות, יטה בית המשפט להעדיף את שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2011); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל(26.9.2011)).

15. על רקע מבחנים אלו, נבחן את המארג הראייתי שבמחלוקת. יודגש כי נוכח העובדה שהעוררת מיקדה את טענותיה בהודעתו של עד הראייה וזנחה במובן מסוים את הטענות הנוגעות להודעתה של רימא (סעיף 23 לנימוקי הערר), איני רואה מקום להתייחס להודעה זו בגדר ההכרעה.

16. הודעותיו של עד הראייה: עיון בהודעת עד הראייה (הודעה מיום 1.5.2019, שעה 14:28, מסמך 32 בתיק החקירה), שפרטיו נותרו חסויים, מעלה כי הלה מתגורר במחנה הפליטים שועפאט וכי הוא שהה ביום האירוע בשכונה שבה התגורר המנוח. עד הראייה גולל בהודעותיו את השתלשלות האירועים שקדמה לירי בציינו כי במועדים הרלוונטיים "הייתי בירידה, היו בתחילת הירידה ליד סופר מרקט אל-סבאח 4-5 בחורים ממשפחת אבו עצב, אני המשכתי בירידה, ראיתי את אחמד חמאמרה [המנוח] עולה לכיוון שלי [...] אחמד חלף על פניי ועלה לכיוון הבחורים של משפחת אבו עצב, אני הסתובבתי וראיתי את אחמד [...] לוחץ ידיים לבחורים [...] אני המשכתי לבניין שבו גר אחמד [...] (שם, שורות 7-11). לדבריו, הוא עלה במדרגות הבניין שבו גר המנוח ובשלב זה שמע "קול של 5 יריות". מיד לאחר מכן, הגיע אל הקומה השלישית ומבעד לחלון ראה את המנוח כשהוא מדמם מרגליו וצועק לעזרה וכן "שלושה או ארבעה בחורים של משפחת אבו עצב, אלה שראיתי אותם קודם לכן, אחד מהם היה עם אקדח ושם אותו במותן" (שם, שורות 13-14). עד הראייה המשיך ותיאר את הבחורים שראה. מהודעתו עולה עוד כי במסגרת מסדר זיהוי שנערך לו זיהה את המשיב כ"אותו בחור שמן שהיה עם האקדח ביד" (הודעה מיום 1.5.2019, שעה 18:21, מסמך 34, שורה 5) וציין כי "ראיתי אותו בעת שלחץ יד לאחמד [...] והיה לו אקדח במכנסיים במותן ופעם שנייה ראיתי אותו למטע כשנורה אחמד, והיה לו אקדח ביד ושם אותו אחרי זה במכנסיים במותן" (שם, שורות 9-10; וכן ראו הודעה מיום 12.5.2019, שעה 17:00, מסמך 47, שורות 12-15 ו-19).

17. הסרטון: צפייה בסרטון שהוגש לתיק בית המשפט, שאיכותו אינה מן המשובחות, מעלה כי בשעה 19:11:13 לערך צעד עד הראייה משמאל לכיוון הבניין ובשעה 19:11:28 לערך נבלע בפתחו. בשעה 19:12:11 לערך הגיח המנוח מן הפינה העליונה משמאל כשפניו לעבר הבניין ולפתע, בסמוך לבור ביוב במקום, הסתובב לאחוריו לעבר דמות שבאה בעקבותיו כשבידה ככל הנראה אקדח שכוון כלפי המנוח. השניים נעו במשך מספר שניות ובשעה 19:12:16 לערך נפל המנוח על רצפת הרחוב.
18. קיומו של מניע והודעות הנאשמים בהקשר זה: העוררת ציינה, וכך אף נקבע בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, כי על פני הדברים אין מחלוקת על דבר קיומו של מניע למעשה ועל כך שהנאשמים פנו למנוח על מנת לקבל את מכשיר ה-DVR שברשותו. ואכן, בהודעתו של המשיב (הודעה מיום 2.5.2019, שעה 05:49, מסמך 36, שורות 45-53) צוין כי "לילה לפני אירוע הרצח של אחמד, ירו על הבניין שלנו [...] הלכתי לישון באותו יום מאוחר, לקראת 8-9 בבוקר וזה כבר היה יום הרצח, התעוררתי בצהריים [...] התחלתי לבדוק ולהסתכל היכן יש מצלמות על מנת לנסות ולגלות מי ירה לעברנו, ראיתי שיש מצלמה בשכונה שלנו בכניסה לבניין שבו גר אחמד [...] התקשרתי לאחמד וביקשתי ממנו שיבוא אלי לכביש ליד הבית שלי, אחמד הגיע אלי והוא היה לבדו ואני הייתי יחד עם אחי איבראהים [...] אמרתי לאחמד שאני רוצה את מכשיר ה-DVR שלו על מנת לבדוק אם רואים משהו בעצת הירי שהיה על ביתי, הוא אמר לי שאין בעיה וכי הוא יביא אותו. אחרי זה אחמד ירד לכיוון הבית שלו ואחרי זה בדקות שמענו את קולות הירי וזה מה שקרה". הנאשם הנוסף תיאר את המפגש עם המנוח ואת אירוע הירי, כך: "אחמד אמר לי שהוא רוצה להביא לי את הדי וי אר, ירד ברידה לכיוון הבית שלו ואז הגיע אחד רעול פנים ירה בו והמשיך" (הודעה מיום 20.5.2019, מסמך 54, שורות 77-79).
19. מן התצרף הראייתי המתואר, שעל יסודו הוגש כתב האישום, עולה כי הנאשמים אכן פנו למנוח בבקשה לקבל את מכשיר ה-DVR שלשיטתם תיעד את האירועים האלימים שבהם נטלו חלק. כן עולה כי עד הראייה, שעל פי הסרטונים נכח במקום, ראה את השיחה שהתקיימה בין הנאשמים למנוח. לאחר שנכנס לבניין, שמע עד הראייה את קולות הירי שבוצע לעבר המנוח ולאחר מכן ראה מבעד לחלון כי המשיב אוחז בידו אקדח. לכל אלה מתווספת שתיקתו של המשיב בחלק מחקירותיו המהווה ראיית חיזוק לראיות אלו נגדו.
20. גם אם אניח, אפוא, לטובת המשיב כי יש מקום לנתח בשלב זה את הסתירות הנוגעות לעדותו של עד הראייה וכי קיים ספק אם יש בתצרף הראייתי כדי להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעתו בעבירת ההריגה כמבצע עיקרי, הרי שאין בכך כדי להועיל לו. לשון אחר, גם אם ניתן את מירב המשקל להודעות של העדים השונים שלפיהן היורה היה רעול פנים ומבנה גופו תואר, בשונה מן המשיב, כ"גבוה ורזה" (ראו לעניין זה: הודעתו של תאיר סלאימה מיום 28.4.2019, שעה 09:41, מסמך 14, שורות 73-74; הודעת מראד סלים מיום 26.4.2019, שעה 03:20, מסמך 9; ומסמך סיכום חקירתה של ילדה שהייתה עדה לאירוע, מיום 14.5.2019, שעה 10:12); וגם אם ניתן משקל מירבי לליקויים שנפלו במסדר הזיהוי שנערך לעד הראייה (אשר פורטו בפסקאות 15-16 להחלטתו של בית המשפט המחוזי) - הרי שאין בכל אלו כדי לשלול את השתתפותו של המשיב באירוע ההריגה על פי עדותו של עד הראייה. לכל היותר, יש באמור כדי להעמיד בשאלה את מידת מעורבותו של המשיב בביצוע העבירה, היינו: כמבצע עיקרי, כמבצע בצוותא, או שמא רק כמסייע. כך או אחרת, עלה בידי העוררת להעמיד תשתית ראייתית לכאורה שדי בה, בשלב דיוני זה, להטות את הכף אל עבר מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.
21. זאת ועוד, אף אם נניח כי קיימת חולשה מסוימת בראיות המסבכות את המשיב בביצוע העבירה כמבצע עיקרי,

לא אחת נפסק כי גם במקרים בהם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. זאת, נוכח מידת מסוכנותו כפי שהיא משתקפת מעברו ומן המעשים המיוחסים לו (ראו למשל: בש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (30.7.2015); בש"פ 6722/15 ניג'ם נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.10.2015)). בענייננו, מסוכנותו הרבה של המשיב נלמדת, כאמור, מן המעשים המיוחסים לו בכתב האישום ומעברו הפלילי העשיר אשר כולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש, סמים ושיבוש מהלכי משפט בגין ריצה עונשי מאסר ממושכים. לכל אלה יש להוסיף את המלצותיו השליליות של שירות המבחן אשר הביע פעם אחר פעם עמדה נחרצת שלפיה אין ביכולתו להמליץ על העברת המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני נוכח העובדה שאין בפיקוח אלקטרוני כדי ליתן מענה לרמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו. הלכה נושנה היא, באשר לעניין אחרון זה, כי לא בנקל יסטה בית המשפט מהמלצתו השלילית של שירות המבחן, אלא במקרים חריגים (בש"פ 4803/18 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 (26.6.2018); בש"פ 4860/18 אלקיעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (24.6.2018); בש"פ 4464/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (13.6.2018)), ואיני סבור כי ענייננו נמנה עם אותם מקרים חריגים. יובהר כי אין די בכך שהמפקחים המוצעים כבר אושרו על ידי בית המשפט ובכך ששירות המבחן ציין כי מדובר במפקחים ראויים.

22. לפיכך, אף אם קיימת חולשה מסוימת בעוצמת הראיות שהציגה העוררת בדבר מידת מעורבותו של המשיב בביצוע העבירה המיוחסת לו, מסוכנותו הגבוהה מצדיקה את מעצרו עד תום ההליכים ועל כן לא היה מקום להורות על העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני בניגוד להמלצת שירות המבחן.

סוף דבר: הערר מתקבל, והמשיב יהיה נתון במעצר מלא עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, ט"ובאדרהתש"ף (11.3.2020).

שׁוֹפֵט